

Hồi thứ 25

Thành Vệ Huy phát sinh nghi án

Kiều Phong dặn A Châu:

- Cô cứ ở trong khách sạn này chờ tôi.

A Châu gật đầu. Kiêu Phong lật tức rảo bước theo hút Triệu Tiên Tôn. Ông thấy Triệu Tiên Tôn lúc nấp vào mé tường phía tả, lúc lại ẩn sang gian nhà mé hữu, hành tung có vẻ bí mật.

Ra khỏi cửa đông, Kiêu Phong vẫn đi cách Triệu Tiên Tôn một quãng khá xa, không để cho y biết mình đang theo hút.

Triệu Tiên Tôn đi ra bờ sông, chui ngay vào một chiếc thuyền mũi đen.

Kiều Phong đề khí đi rất mau, chỉ nhô lên thụp xuống mấy cái đã đến bên thuyền, ông nhẹ nhàng nhảy lên mũi nằm phục xuống, lắng tai nghe. Bỗng nghe tiếng Đàm Bà nói:

- Sư huynh ơi, chúng ta đã bấy nhiêu tuổi đầu, câu chuyện hồi thừa nhỏ có hồi hạn thì nay đã quá muộn. Duyên phận lỡ rồi, nghĩa cũ tình xưa nhắc lại vô ích.

Triệu Tiên Tôn nói:

- Vì sư muội mà tôi đành bỏ phí một đời. Tôi hẹn mình ra đây không vì gì khác, chỉ xin mình hát lại mấy khúc ngày xưa cho tôi nghe một lần nữa.

Đàm Bà thở dài nói:

- Trời ơi, sao sư huynh lại si tình đến thế. Lang quân tôi đến Vệ Huy trông thấy mặt sư huynh y rất khó chịu. Y lại là người có tính đa nghi, sư huynh chẳng nên ép uống tôi nhiều.

Triệu Tiên Tôn nói:

- Cần cóc gì. Chúng ta là sư huynh sư muội với nhau, đến đây kể chuyện xưa có gì mà sợ.

Đàm Bà thở dài nói:

- Những khúc hát trước kia, những khúc hát trước kia...

Triệu Tiên Tôn thấy mặt đã động lòng liền tấn công thêm:

- Tiểu Quyên, nay chúng ta may gặp dịp hội ngộ, sau này chưa biết còn cơ hội nào được trùng phùng. Tôi e rằng chẳng còn sống được mấy nổi. Tôi chết rồi thì mình dù muốn hát cho tôi nghe cũng không được nữa.

Đàm Bà nói:

- Sư huynh đừng nói gở như vậy. Sư huynh đã muốn nghe thì để tôi hát một bài.

Triệu Tiên Tôn nói:

- Thế thì còn gì bằng.

Đàm Bà cất tiếng hát:

Nhớ buổi đó trên cầu chàng nhẹ gót...

Dưới đầu cầu em giặt mớ xiêm y...

Mới hát được hai câu, hai tiếng lách tách vang lên, cửa khoang bị đẩy ra, một đại hán xông xộc bước vào, chính là Kiều Phong. Nhưng ông đã cải trang nên Triệu Tiên Tôn và Đàm Bà không nhận ra. Hai người thấy không phải Đàm Công nên mới yên tâm quát:

- Người là ai?

Kiều Phong lạnh lùng nhìn hai người nói:

- Một đứa là gái bạc tình dâm dăng, trốn chúa lộn chồng hẹn hò với tình lang. Một gã là phường nam nhi bỉ ổi, quyến rũ vợ người...

Kiều Phong chưa dứt lời, Đàm Bà cùng Triệu Tiên Tôn đồng thời vung tay đánh vào hai bên tả hữu Kiêu Phong. Kiêu Phong né người đi một chút, và nhanh như cắt xoay tay nắm lấy tay Đàm Bà. Đồng thời khuỷu tay ông huých vào sườn bên trái Triệu Tiên Tôn.

Triệu Tiên Tôn cùng Đàm Bà đều là cao thủ võ lâm, tưởng rằng chỉ một chiêu là hạ được đối phương, Ngờ đâu chàng đại hán tướng mạo tầm thường mà võ công kỳ tuyệt, mới một chiêu đã đổi thủ sang công.

Khoang thuyền chật hẹp quá hai người không xoay sở chân tay được, còn Kiêu Phong bất luận nơi rộng hay chỗ hẹp cùng đều ra đòn được một cách rất thuần thục. Trong khoang thuyền vuông không đầy một trượng, ông vẫn xử chiêu cực kỳ linh động.

Đánh nhau mới được bảy hợp, lưng Triệu Tiên Tôn đã bị trúng chỉ. Đàm Bà thất kinh ra tay chậm một chút, sau lưng đã trúng chưởng của Kiêu Phong ngã xuống ván thuyền.

Kiều Phong nói:

- Hai vị ở đây nghỉ một lát. Trong khu vườn hoang thành Vệ Huy hiện có vô số anh hùng hảo hán, ta đi mời họ đến đây giải quyết vụ này.

Triệu Tiên Tôn cùng Đàm Bà cả kinh, gắng gượng vận động nội lực. Nhưng các huyết đạo đều bị phong tỏa, ngay đầu ngón tay út cũng không nhúc nhích được nữa.

Triệu Tiên Tôn và Đàm Bà đều đã cao niên, thực ra không còn ý niệm về tình dục, hẹn nhau ra đây là để kể lể tình xưa, chứ không phải là để làm điều càn rỡ quá mức. Về đời Bắc Tống ai cũng coi việc vi phạm lễ giáo là điều hệ trọng. Nhất là những bậc anh hùng hảo hán trong giới giang hồ phạm vào sắc giới càng bị anh em thóa mạ. Một ông một bà lén lút hẹn nhau chui vào khoang thuyền, để ai tin được họ chui vào đây để nghe câu hát, hay nói vài câu chuyện vắn vớ.

Nếu để mọi người kéo đến quan chiêm thì còn ra thế nào. Cả đến Đàm Công cũng mất mặt với thiên hạ.

Đàm Bà vội nói:

- Thưa anh hùng, chúng tôi không có gì đắc tội với các hạ, nếu các hạ khoan dung cho chúng tôi xin báo đáp.

Kiều Phong nói:

- Tại hạ không mong gì báo đáp và chỉ hỏi một câu. Hai vị trả lời cho ba tiếng là lập tức tại hạ giải khai huyết đạo cho hai vị rồi ra khỏi nơi này ngay. Tại hạ lại xin hứa vĩnh viễn không đem việc hôm nay tiết lộ với ai. Nhưng hai vị phải nói cho thật.

Đàm Bà nói:

- Nếu già này biết sẽ xin nói thật.

Kiều Phong nói:

- Có người viết thư cho Uông bang chúa bên Cái Bang nói về thân thế Kiêu Phong. Con người đó được nhiều vị kêu bằng "Thủ lĩnh đại ca". Vậy người đó là ai?

Triệu Tiên Tôn vội kêu lên:

- Tiểu Quyên, không nói được. Không nói được!

Kiều Phong trừng mắt nhìn Triệu Tiên Tôn nói:

- Nếu không chịu nói thì thanh danh hai người sẽ tan tành.

Triệu Tiên Tôn nói:

- Lão gia đành chịu chết là cùng chứ gì. Thủ lĩnh đại ca là người có ơn lớn với ta, ta quyết không chịu đem tên tuổi người ta bán cho người.

Kiều Phong lại hỏi:

- Thế thanh danh của Tiểu Quyên bị tiêu tan người cũng không nói ư?

Triệu Tiên Tôn đáp:

- Nếu Đàm Công biết việc này ta sẽ tự vẫn ngay trước mặt y thế là xong hết.

Kiều Phong quay sang nói với Đàm Bà:

- Người đó chắc không có ơn nghĩa gì với bà. Vậy bà nói ra thì không những mọi người đều vui vẻ mà lại bảo toàn được danh dự cho Đàm Công và tính mạng cho sư huynh bà.

Đàm Bà nghe Kiêu Phong hăm giết Triệu Tiên Tôn, không khỏi run sợ nói:

- Để tôi cho các hạ hay, người đó là...

Triệu Tiên Tôn đột nhiên thét lên:

- Tiểu Quyên! Dù sao sư muội cũng đừng nói. Đó là một điều tôi khẩn khoản xin mình. Thằng cha này chắc là thủ hạ của Kiều Phong, mình nói ra thì Thủ lĩnh đại ca nguy mất.

Kiều Phong nói:

- Kiều Phong chính thị là ta. Các người không chịu nói thì mọi hậu họa không biết đau mà kể.

Triệu Tiên Tôn giật mình nói:

- Thảo nào bản lĩnh người ghê gớm quá. Tiểu Quyên! Suốt cuộc đời tôi chưa xin mình việc gì, chẳng lẽ tôi xin mình có một điều mà không được ư?

Đàm Bà nghĩ tới mấy chục năm nay, Triệu Tiên Tôn vẫn đem lòng quyến luyến mình. Mình phụ y nhiều rồi. Trước đây dù y lòng có câu cũng không nói ra miệng bao giờ. Phen này y vì muốn bảo vệ tính mạng cho ân nhân, chết cũng không tiếc. Có lý đâu mình lại phá hoại ân tình cũ của y. Nghĩ vậy mù liên đáp:

- Kiều Phong! Hai điều thiện ác đều ở nơi người. Anh em ta tự vấn không có điều gì then là đủ. Xin miễn thứ cho ta không thể nói cái điều mà người muốn biết.

Giọng nói tuy lễ độ nhưng đầy vẻ quyết liệt, dù sao cũng không chịu thối lộ. Triệu Tiên Tôn cả mừng nói:

- Tiểu Quyên! Tôi rất cảm ơn mình.

Kiều Phong biết có bức bách nữa cũng vô ích, chỉ "hứ" một tiếng rồi thò tay rút cành thoa trên đầu Đàm Bà, nhảy lên bờ, trở về thành Vệ Huy tìm Đàm Công.

Đàm Công, Đàm Bà trọ trong khách sạn Như Quy ai cũng biết nên Kiều Phong hỏi được ngay. Kiều Phong tiến thẳng vào khách sạn, thấy Đàm Công hai tay chấp sau lưng, bước tới bước lui ra chiều nóng nẩy. Kiều Phong đi vào cầm sẵn cành thoa của Đàm Bà trong tay giờ ra.

Đàm Công từ lúc thấy Triệu Tiên Tôn đến thành Vệ Huy thì trong lòng hồi hộp không yên, lại chờ đến nửa ngày trời chẳng thấy vợ về, nên lão đang băn

khoản không biết mục đi phương nào. Lão chợt nhìn thấy cảnh thoa của vợ, vừa mừng vừa sợ vội hỏi ngay:

- Các hạ là ai? Phải chăng nội nhân tôi nhờ các hạ đến đây có việc gì?

Lão vừa nói vừa giơ tay ra cầm lấy cảnh thoa. Kiều Phong để lão cầm cảnh thoa rồi mới nói:

- Tôn phu nhân bị người ta bắt nguy đến nơi rồi.

Đàm Công cả kinh nói:

- Nội nhân tôi võ công há phải tầm thường sao có thể bị bắt một cách dễ dàng thế được?

Kiều Phong nói:

- Bà bị Kiều Phong bắt.

Đàm Công vừa nghe thấy "bị Kiều Phong bắt" thì không nghi ngờ gì nữa. Lão tự nghĩ Kiều Phong đã ra tay thì không còn gì lạ nữa, chỉ lạ một điều là tại sao Kiều Phong lại bắt mục. Lão sững sốt hỏi:

- Trời ơi! Lại hấn! Lại chính hấn rắc rối đến cả nội nhân tôi, hiện giờ họ ở đâu?

Kiều Phong đáp:

- Nếu các hạ muốn tôn phu nhân khỏi chết chẳng có gì khó. Mà muốn phu nhân chết lại càng dễ hơn nữa.

Đàm Công cũng là người trầm lặng, tuy nóng nảy trong lòng nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Lão hỏi:

- Xin các hạ chỉ giáo cho.

Kiều Phong nói:

- Kiều Phong này có điều muốn hỏi Đàm Công. Nếu Đàm Công chịu bảo thật, Kiều mỡ tức khắc trả phu nhân về ngay, không dám đụng đến chân lông. Nếu các hạ không nói, tại hạ sẽ đem phu nhân xử tử, rồi đem thi thể phu nhân cùng thi thể Triệu Tiên Tôn chôn vào một chỗ.

Đàm Công không thể nhịn được nữa, quát to lên một tiếng, vung chưởng đánh vào mặt Kiều Phong.

Kiều Phong hơi né người đi, đòn chưởng của Đàm Công đánh chệch vào quăng không. Đàm Công cả kinh nghĩ thầm: "Thế chưởng của mình nhanh như điện chớp, ghê gớm đến thế mà hắn tránh dễ như chơi". Lão lại phóng chưởng bên trái chéo đi, còn chưởng bên phải thì phóng tạt ngang.

Kiều Phong thấy trong phòng chật hẹp không có chỗ né tránh, liền đưa cánh tay dựng thẳng lên để đỡ chưởng.

"Bộp" một tiếng, chưởng của Đàm Công đánh xuống cánh tay của Kiều Phong.

Kiều Phong vẫn đứng yên, thuận đà vung tay ra đè xuống bả vai Đàm Công. Chỉ trong chớp mắt bả vai Đàm Công tựa hồ bị trái núi nặng ngàn cân chụp xuống, những đốt xương sống cơ hồ muốn gãy, chỉ trừ có hai đầu gối là còn quỳ được xuống.

Đàm Công miễn cưỡng đứng thẳng, không chịu lộ ra khiếp nhược. Song lão vừa hít một hơi thở vào, hai đầu gối nhũn ra quỳ mọp ngay xuống, nhưng không phải khuất phục mà quỳ xuống van xin, chỉ vì người hết sức lực nên không tự chủ được. Những khớp xương đầu gối không chịu được sức nặng ngàn cân, không quỳ không được.

Kiều Phong cố ý làm thế cho nhục bớt nhuệ khí của lão. Đè được hai gối lão quỳ xuống rồi, kinh lực hai cánh tay ông vẫn chưa giảm bớt, lại đè cả lưng cho cong xuống, trông tựa như cúi đầu lạy.

Đàm Công tức quá đỏ mặt tía tai, gắng gượng chống chọi, ngẩng mặt lên. Kiều Phong đột nhiên buông tay ra. Sức mạnh đè ép trên vai Đàm Công bất thành linh buông ra. Lão đang ra sức chống chọi, thu về không kịp, toàn thân nhảy bắn lên, cao hơn một trượng. Đầu va vào tường nhà đánh rầm một tiếng, rồi từ trên không rớt xuống.

Kiều Phong không chờ cho chân lão chấm đất, đưa tay ra nắm lấy ngực lão. Đàm Công thân thể thấp bé mà cánh tay Kiều Phong lại rất dài, nên bất luận lão đâm đá thế nào cũng không chạm tới người đối phương. Hơn nữa hai chân lơ lửng trên không thì dù võ công cao đến đâu cũng khó bề thi thố. Đàm Công chột tỉnh ngộ:

- Mi là Kiều Phong?

Kiều Phong nói:

- Kiều Phong chính thị là ta!

Đàm Công tức quá nói:

- Mẹ... mẹ kiếp! Sao mi lại muốn dính líu đến thằng cha Triệu Tiên Tông?

Lão rất tức giận về câu Kiều Phong bảo giết Đàm Bà rồi đem chôn chung với thi thể Triệu Tiên Tông vào một huyệt.

Kiều Phong nói:

- Mụ vợ ngươi muốn dính líu đến Triệu Tiên Tông thì can gì đến ta. Ngươi có biết Đàm Bà hiện giờ ở đâu không? Ngươi có biết mụ đang nói chuyện tình tứ, hát xướng vui vẻ với ai không?

Đàm Công nghe mấy câu này biết vợ mình đang lừa dối cùng Triệu Tiên Tông ở một nơi, lão không đành lòng được nữa, muốn chạy đến xem sao liền hỏi dồn:

- Giờ mụ ở đâu, xin ngươi dẫn ta đi.

Kiều Phong cười nhạt nói:

- Ngươi có thưởng gì cho ta, ta mới dẫn ngươi đi.

Đàm Công nhớ lại lời Kiều Phong yêu cầu mình liền hỏi:

- Ngươi vừa bảo có việc cần hỏi ta, vậy việc gì?

Kiều Phong đáp:

- Bữa trước trong rừng hạnh ngoài thành Vô Tích, Từ trưởng lão có đưa một bức thư gửi cho Uông Kiếm Thông là bang chủ Cái Bang hồi trước. Thư đó do ai viết?

Đàm Công chân tay run lên, lúc này lão đang bị Kiều Phong nhắc bóng người lên. Nếu Kiều Phong chỉ bóp mạnh một cái là chết ngay lập tức, thế mà lão vẫn cứng cổ không sợ, đáp:

- Người đó là kẻ thù giết cha ngươi. Ta không thể tiết lộ tên hắn với ngươi được, vì ngươi tất đi tìm y mà báo thù, chẳng hoá ra chính ta giết y?

Kiều Phong nói:

- Ngươi không chịu nói ta sẽ giết ngươi.

Đàm Công cười ha hả nói:

- Người coi Đầm mỗ vào hạng người nào? Há phải thường tham sinh úy tử bán cả bạn bè?

Kiều Phong thấy lão coi trọng nghĩa khí, trong lòng rất kính phục. Giả tỷ là chuyện khác thì ông không truy vấn nữa, nhưng mối thù giết cha mẹ há phải tầm thường. Ông liền xoay chiều hỏi:

- Người không tiếc mình đã đành, chẳng lẽ lại hy sinh tính mạng của vợ con nữa ư? Thanh danh Đầm Công, Đầm Bà từ nay quét đất để tiếng xấu cho thiên hạ, chẳng lẽ người chẳng sợ ư?

Người trong võ lâm trọng nhất là danh dự. Trọng thanh danh, rẻ tính mạng là thường tình đối với các bậc hảo hán trong chốn giang hồ.

Đầm Công nghe mấy câu này liền đáp:

- Đầm mỗ đường ăn lẽ ở không có gì xấu với bạn bè, sao lại bảo thanh danh quét đất để tiếng xấu với thiên hạ được?

Kiều Phong nghiêm mặt đáp:

- Nhưng Đầm Bà ăn ở không đúng chính, Triệu Tiên Tông làm như nước bạn bè...

Đầm Công mặt đỏ bừng chuyển sang xanh xám, lão trừng mắt căm hờn nhìn Kiêu Phong.

Kiều Phong buông tay ra bỏ lão xuống đất, quay gót đi ngay.

Đầm Công không nói gì nữa, lập tức theo sau. Hai người kẻ trước người sau ra khỏi thành Vệ Huy. Trên đường gặp vô số bạn hữu giang hồ quen biết, ai cũng cung kính thi lễ nhường lối cho Đầm Công. Đầm Công chỉ "ư hử" một tiếng rồi chạy ngay.

Đi trong khoảng khắc hai người đã đến bên chiếc thuyền mui đen. Kiêu Phong tung mình nhảy lên thuyền, vỗ vào cửa bảo Đầm Công:

- Người vào mà xem.

Đầm Công nhảy lên đầu thuyền, ngó vào trong khoang, thấy vợ mình cùng Triệu Tiên Tông gối tựa vai kề gối trong góc khoang thuyền.

Đầm Công điên tiết phóng ra một chưởng đánh vào đầu Triệu Tiên Tông đến "bình" một tiếng. Triệu Tiên Tông khẽ động dậy chứ không dám đánh lại và cũng không né tránh.

Lúc chưởng Đàm Công vừa chạm vào đầu Triệu Tiên Tông, lão đã phát giác ra có điều kỳ dị, liền đưa tay sờ vào mặt vợ thì thấy giá lạnh như băng, té ra mẹ đã chết từ lúc nào rồi.

Đàm Công run bắn người lên, lại đưa tay đặt vào mũi thì thấy mẹ đã tắt thở từ bao giờ rồi. Lão đứng thộn mặt ra rồi lại sờ vào trán Triệu Tiên Tông cũng lạnh như băng.

Đàm Công vừa thương vừa giận, quay người lại hằm hằm nhìn Kiều Phong, cặp mắt như muốn tóe lửa.

Kiều Phong thấy Đàm Bà cùng Triệu Tiên Tông đột nhiên bất đắc kỳ tử thì kinh dị vô cùng. Lúc ông ra khỏi thuyền chỉ điểm huyết đạo hai người thôi. Tại sao hai tay cao thủ này lại chết một cách đột ngột?

Ông coi thi thể Triệu Tiên Tông thì không thấy vết đao kiếm cũng như vết máu. Ông liền vạch áo Triệu Tiên Tông ra xem thì thấy trước ngực có vết huyết đen cứng lại, rõ ràng là trúng chưởng lực rất nặng. Lại hơn nữa là vết chưởng này lại in như vết tay mình.

Kiều Phong nghiêng đầu ngẫm nghĩ. Đàm Công ôm lấy Đàm Bà cởi áo ra xem, thấy vết thương của mẹ ở trước ngực cũng giống y như vết thương của Triệu Tiên Tông. Đàm Công muốn khóc mà không ra nước mắt, quay lại khẽ bảo Kiều Phong:

- Mi thật mặt người dạ thú, độc ác đến thế là cùng!

Kiều Phong không xiết kinh ngạc, chẳng biết nói sao, trong óc nảy ra nhiều mối nghi ngờ, tự hỏi: "ai đã hạ thủ một cách rùng rợn như vậy giết Đàm Bà và Triệu Tiên Tông? Tên này công lực ghê gớm lắm, phải chăng là tên oan gia chuyên đối đầu với mình? Làm sao hắn biết hai người ở trong thuyền mũi đen này?"

Đàm Công đau xót ái thể bị thảm tử, vận nội lực vào hai cánh tay, nhằm Kiều Phong đột nhiên đánh tới.

Kiều Phong né sang bên tránh khỏi. Bỗng nghe hai tiếng "binh, binh", chưởng lực của Đàm Công đụng vào mũi thuyền gãy hẳn một bên. Kiều Phong luồn tay ra chụp lấy vai Đàm Công hỏi:

- Đàm Công, vợ ngươi không phải do ta giết đâu, ngươi có tin thế không?

Đàm Công tức mình nói:

- Không phải người thì còn ai?

Kiều Phong đáp:

- Hiện giờ tính mạng người đang ở trong tay ta, Kiêu mỗ giết người thật như trở bàn tay, việc gì phải nói dối người.

Đàm Công nói:

- Người muốn tra hỏi cho ra kẻ thù giết cha, Đàm mỗ tuy võ công không bằng người, nhưng khi nào chịu để người áp chế.

Kiều Phong nói:

- Được lắm, người cho ta hay kẻ thù giết cha mẹ ta, ta sẽ gánh lấy trách nhiệm tìm ra kẻ thù giết vợ người.

Đàm Công vẻ mặt thâm trầm, cười rộ như kẻ nổi cơn khùng, luôn luôn vận kình lực để giạt khỏi tay Kiêu Phong. Song Kiêu Phong vẫn nắm lấy vai Đàm Công một cách nhẹ nhàng. Đàm Công dấy dựa hết sức thì chưởng lực đối phương lại gia tăng theo, nên thủy chung Đàm Công vẫn không thoát được.

Đàm Công nổi hung, thè đầu lưỡi ra, hai hàm răng nghiến thật mạnh cho đứt lưỡi. Miệng đầy máu tươi phun vào mặt Kiêu Phong.

Kiều Phong vội buông tay né tránh. Đàm Công chạy đi đá mạnh một cước cho thầy Triệu Tiên Tông bắn ra ngoài. Lão ôm lấy thi thể Đàm Bà rũ ra mà chết.

Kiều Phong trông thảm trạng này không khỏi não lòng và hối hận vô cùng. Vợ chồng Đàm gia và Triệu Tiên Tông tuy không phải chính mình ra tay hạ sát, song bọn họ vì mình mà chết oan. Giả tử Kiêu Phong muốn huỷ diệt những thầy ma này thì chỉ dẫm chân mạnh một cái cho đáy thuyền thủng để nước chảy vào chìm xuống đáy sông là xong. Nhưng ông nghĩ thầm: "Nếu mình lấp liếm ba xác chết này đi thì càng tỏ ra mình là tên sát nhân".

Nghĩ vậy ông ra khỏi khoang thuyền nhảy lên bờ xem hung phạm có để lại dấu vết gì không. Nhưng tuyệt nhiên không thấy tăm tích chi hết.

Kiều Phong bèn trở về khách sạn, A Châu đứng chờ ở cửa trông ngóng, thấy Kiêu Phong bình tĩnh trở về thì vui mừng khôn xiết. Song nhìn sắc mặt ông lộ vẻ hốt hải thì biết ngay là cuộc điều tra Triệu Tiên Tông cùng Đàm Bà chưa ra được manh mối gì. Nàng khẽ cất tiếng hỏi:

- Đại gia có tin gì không?

Kiều Phong đáp:

- Họ chết sạch cả rồi.

A Châu rùng mình hỏi lại:

- Cả Đàm Bà và Triệu Tiên Tông?

Kiều Phong đáp:

- Thêm Đàm Công nữa là ba người.

A Châu cho là ông giết. Tuy trong lòng nàng bồi hồi nhưng không tiện nói lời trách móc, đành nói hòa theo:

- Triệu Tiên Tông cũng tham dự vào vụ sát hại phụ thân đại gia, giết đi là phải.

Kiều Phong lắc đầu nói:

- Không phải tôi giết đâu.

Kiều Phong im lặng một lát rồi nói tiếp:

- Hiện trên đời chỉ còn hai người biết tên thủ phạm đại ác. A Châu, bây giờ bọn mình phải hành động thật lẹ, đừng để kẻ thù tranh được trước bọn mình mới khỏi mắc mưu họ.

A Châu nói:

- Đúng rồi! Mã phu nhân căm giận đại ca thấu xương thì bất cứ làm cách gì cũng không chịu nói. Huống chi áp bức tra hỏi một người quả phụ, đâu phải hành động của bậc đại trượng phu. Sớm mai ta phải đăng trình đến nhà họ Đơn ở Thái An thuộc tỉnh Sơn Đông.

Kiều Phong khoé mắt lộ vẻ thương hại nàng, nói:

- A Châu! Máy bữa nay cô vất vả quá nhỉ.

A Châu lớn tiếng gọi:

- Chủ quán, chủ quán, tính tiền cho lẹ.

Kiều Phong lấy làm lạ hỏi:

- Để sáng mai hãy tính, vội gì.

A Châu đáp:

- Không được, phải thượng lộ ngay bây giờ, đừng để kẻ thù tranh tiên mắt.

Kiều Phong cảm kích trong lòng, gật đầu luôn mấy cái.

Kiều Phong cùng A Châu ra khỏi thành Vệ Huy vào lúc hoàng hôn. Trên đường đã gặp người bàn tán xôn xao:

- Con quý khát máu Khất Đan là Kiều Phong không hiểu làm sao lại tự nhiên hạ độc thủ sát hại vợ chồng Đàm Công cùng Triệu Tiền Tông.

Những người này vừa nói vừa đưa mắt nhìn nhón nhác ra vẻ phập phồng lo sợ Kiều Phong xuất hiện đột ngột thì toi mạng. Họ có biết đâu rằng chính Kiều Phong đang đi bên cạnh, nếu muốn giết thì chỉ ra tay một cái là xong, trốn đâu cho thoát?

Kiều Phong cùng A Châu mượn ngựa lên đường đi suốt ngày đêm, nhằm hướng đông thẳng tiến. Cưỡi ngựa rông rã ba ngày, A Châu tuyệt nhiên không hé miệng phàn nàn mệt mỏi song Kiều Phong cũng biết nàng không chống nổi được nữa, bèn bỏ ngựa thuê xe.

Hai người nằm trong xe lớn, ngủ được ba bốn giờ, tinh thần tỉnh táo rồi, lại bỏ xe đi ngựa cho nhẹ hơn.

Hai người dong dui suốt ngày đêm, A Châu vui mừng hơn hờ nói:

- Phen này chắc mình tranh được bước trước tên đại ác.

Nàng cùng Kiều Phong không biết tên họ kẻ thù, nên khi đề cập đến hắn đều gọi là "tên đại ác". Kiều Phong lúc nào trong lòng lúc nào cũng ngấm ngấm hồi hộp lo âu, mấy lần trước đã bị tên đại ác đoạt mất thượng phong. Nếu chuyện này Thiết Diện Phán Quan Đơn Chính lại bị tên đại ác hạ sát để bị miệng thì mối oan cừu chìm sâu đáy biển mà suốt đời mình bị mang tiếng là con người bất hiếu bất mục.